

The Struts: La resurrecció del Glam Rock

The Struts: La resurrecció del Glam Rock

Quan els vaig sentir per primera vegada, vaig tornar a la meva preadolescència de cop, la culpa la té el single *Could Have Been Me* de l'àlbum *Everybody Wants* (2014). El que provoca The Struts, és un revival del Glam Rock amb el seu so enganxós, d'influències més que evidents i en homenatge als clàssics del gènere, alhora que mantenen un so impecablement modern. The Struts són una banda amb aroma ?retro? però que llueix entre la foscor de la música actual. Amb un líder carismàtic i tots els ingredients per menjar-se l'escena, la seva proposta remet al que ha fet del Rock un estil de vida, amb una actualització de les influències clàssiques que no ignoren dels últims 40 anys de Glam Rock i Pop, sinó que les inclouen completament refrescades.

Quan penses que res et pot sorprendre, del no res apareix quelcom que ho canvia tot. Tot navegant per Youtube, intentant buscar algun concert o alguna gravació perduda d'alguna banda et trobes amb aquesta sorpresa. Un videoclip, *Could Have Been Me* i una banda que fa el que millor saben les grans bandes de la història, Rock i actitud en estat pur. I quan l'escoltes, et quedes desconcertat. El primer que et passa pel cap és, Queen?, un cantant que pot arribar-li a les soles de les sabates al Freddie?, una cançó desbordant de Glam Rock com en els vells temps?, doncs si. Però no només conviu la influència de Queen, no. The Struts deixen de banda els experiments de les bandes de Rock contemporànies i literalment, amb majúscules, tornen a les arrels del Glam i del Rock fresc dels 70.

The Struts - Could Have Been Me

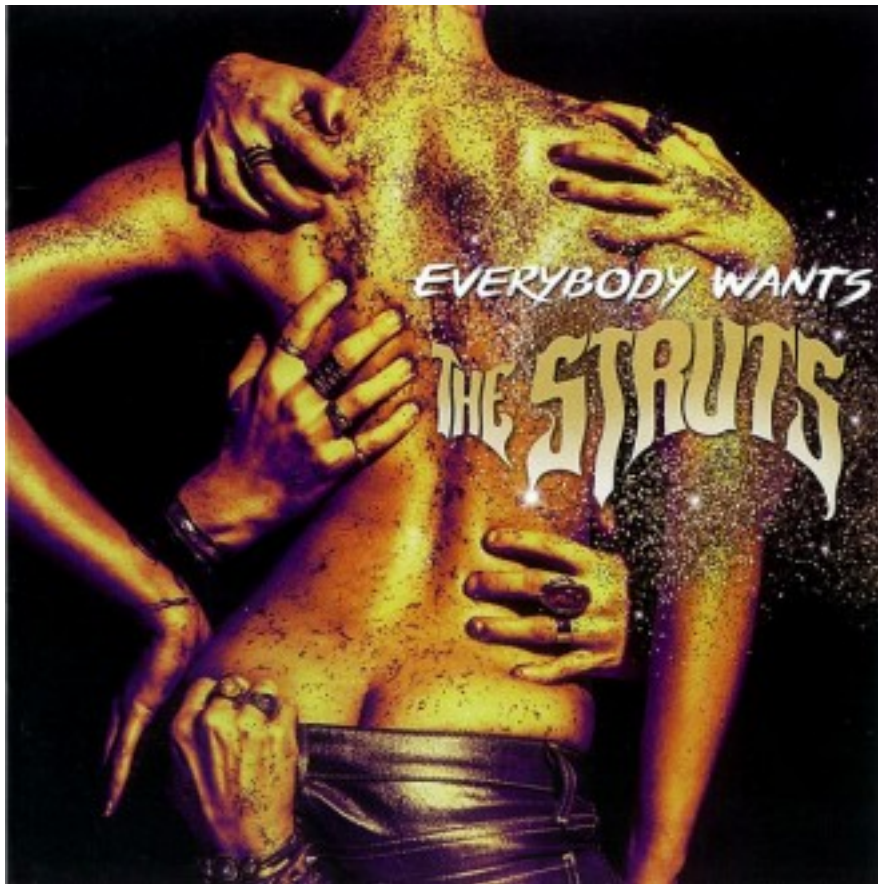
V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=ARhk9K_mviE

Abans d'escoltar Could Have Been Me allà pel 2014, no havia sentit mai a parlar de The Struts, així que vaig recórrer a la font moderna del coneixement, Google, per fer-me una idea d'aquesta banda. De seguida em vaig trobar amb les paraules Glam Rock i les fotos d'uns tios (un d'ells sembla un híbrid de Mick Jagger i Freddie Mercury), amb una pinta molt dels anys 70. Es podria dir literalment que les seves influències les porten de sèrie, inclouen a Queen, The Rolling Stones i els reis del Glam de l'època, Sweet, T-Rex, Slade i David Bowie.

The Struts és una banda britànica originària de Derby, Anglaterra, fundada pel cantant Luke Spiller i el guitarrista Adam Slack. Luke Spiller va créixer en una família cristiana i va ?mamar? música Gospel, als 11 anys escoltava a Led Zeppelin, Queen i AC/DC, a més d'imitar a Bon Scott i Freddie Mercury, començant a tocar i a cantar en la seva adolescència. Al 2009, Luke Spiller, que aleshores vivia a Clevedon, va conèixer al guitarrista i compositor Adam Slack, que també havia format part de bandes des de la seva adolescència. Slack i Spiller de seguida van connectar musicalment i Spiller es va mudar a Derby, on ell i Slack després de tres anys d'escriure cançons van decidir que era l'hora de portar el seu projecte als escenaris, reclutant als seus amics Jamie Binns i Rafe Thomas per tocar el baix i la bateria. Al 2012, Binns i Thomas van ser substituïts pel baixista Jed Elliott i el bateria Gethin Davies, actuals membres de la banda.

La banda no va parar de girar per tot el Regne Unit i van treure el seu primer single, I Just Know, al juny de 2012. Van signar amb la discogràfica Virgin EMI i van editar un EP titulat Kiss This (2014). The Struts girarien per Anglaterra i França, i aquell mateix any van actuar davant de 80.000 persones com a teloners de The Rolling Stones a París. La reputació de The Struts com a banda creixia, la seva audiència també, i els seus concerts omplien penjant el cartell de ?Sold Out?. El talent com a líder de la banda de Luke Spiller va ser descrit per la premsa musical com "Una força de la naturalesa". El seu aspecte i la seva presència a l'escenari el definirien com "El fill musical de Freddie Mercury i Mick Jagger?". Fins i tot Mike Oldfield el va reclutar per cantar en el seu àlbum Man On The Rocks (2014).

Everybody Wants (2016)

El 2015, la banda aconsegueix un contracte discogràfic als Estats Units, i el seu debut, un EP titulat *Have You Heard* (2015), es va editar en format digital a l'agost d'aquell mateix any. L'EP incloïa les cançons *Could Have Been Me*, que es va convertir en un gran èxit als Estats Units, *Kiss This*, també amb un èxit similar, *Put Your Money On Me* i *Where Did She Go*. Aquell mateix any, The Struts deixen Anglaterra per instal·lar-se a Los Angeles, i al 2016 la discogràfica nord-americana publica una edició dels Estats Units de l'àlbum *Everybody Wants* (2016), que també va tenir un gran èxit. Segons explica Luke Spiller, *"La història resumida és que vam ser l'herència d'una discogràfica i vam publicar aquest àlbum sense promoció, ni premsa, ni ràdio, aparentment la ràdio no ens volia punxar, estàvem molt enfonsats, vam fer alguns canvis interns i, en fer-ho, vam entrar en contacte amb mànagers nord-americans, que van escoltar la mateixa música, les mateixes mesclades, el mateix àlbum i el van portar directament a la ràdio nord-americana, va ser una bomba. De cop, va ser com, heu de fer les maletes, heu de marxar... i no tornareu?"*.

En realitat, *Everybody Wants* (2016) és una reedició del EP de debut *Kiss This* (2014), remasteritzat, regravat i reeditat amb cinc temes addicionals per reforçar la popularitat creixent de la banda, especialment als Estats Units. És tot un misteri el per què es va ignorar a The Struts amb el seu EP de debut quan aporten un toc de color en un panorama musical força gris, el matrimoni perfecte entre el carisma de Queen (salvant les distàncies) i els grans himnes d'estadi, presentat amb un somriure de súper estrella i una mena d'ambició i actitud que no es pot dissimular. *Everybody Wants* (2016), és un àlbum de Glam Rock de la vella escola, sense complexes, amb uns enganxosos i potents riffs de Glam Rock de guitarra dels 70 gentilesa d' Adam Slack, que, atès el menyspreu actual de la cultura musical dominant, fa que The Struts siguin la banda jove més valenta o més estúpida (el mateix es pot dir dels Greta Van Fleet). Sigui com sigui, a ells no els importa una merda, l'autoestima no és problema.

The Struts - Kiss This

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=abOhx2YtPyM>

Les comparacions amb Queen i Mercury són difícils d'evitar, sobretot en el cas del cantant Luke Spiller. Des de la seva veu fins al seguit de vestits que llueix a l'escenari, en un món de ?frontmans? del Rock força estereotipats, té la insolència i el sentit de l'humor necessaris per guanyar a la competència. The Struts no amaguen les seves influències, pot recordar a Queen amb més claredat que d'altres, però també hi ha altres referències òbvies, com amb Put Your Money On Me que no haurien sonat fora de lloc en els mítics Sweet o en els Primal Scream de l'època del Rocks. O amb, The Ol' Switcheroo i Young Stars que recorden per moments als Slade. The Struts domina a la perfecció l'art de les tornades enganxoses. A l'àlbum hi ha cinc singles d'èxit, que són gairebé mitja dotzena més dels que tenen la majoria d'altres bandes de Rock de la seva generació. I tot embolicat amb una producció del segle XXI, no es tracta de cap peça de museu de cap glòria passada d'altres bandes.

The Struts - Put Your Money On Me

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=9GuUbziASwE>

The Struts - Where Did She Go

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=z7RnHFswawo>

La pel·lícula The Edge Of Seventeen (2016) s'estrenava als cinemes i la banda sonora oficial incloïa una versió de The Struts del clàssic de Sweet, Ballroom Blitz. No és difícil rastrejar el llinatge de Sweet a The Struts, de manera que l'elecció del cover de l'èxit de Sweet és perfecta. "Ens ho vam passar molt bé gravant aquest tema atemporal, el vam gravar en un dia a Nova York i volíem donar-li el nostre propi estil. Creiem que sona molt bé i realment hem captat l'essència de la cançó. Esperem que tothom la gaudeixi tant com a nosaltres ens ha agradat gravar-la".

The Struts - Ballroom Blitz

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=0Bun4wy94ds>

Les gires multitudinàries dominarien l'agenda de la banda la resta del 2016 i bona part del 2017, The Struts obrien els concerts per The Who , Guns N' Roses de la seva gira mundial Not In This Lifetime Tour, The Rolling Stones de la gira No Filter Tour, Mötley Crüe i Foo Fighters (el seu líder, Dave Grohl, va elogiar The Struts com la millor banda que els havia telonejat mai). Mentre The Struts tornaven a l'estudi per treballar en el seu segon àlbum, el cantant Luke Spiller anunciava un EP acústic, "*Estem a l'estudi treballant intensament en el pròxim àlbum i ens complau dir que va fantàstic, però volíem oferir una cosa especial als fans fins que puguem compartir la nova música*". Live And Unplugged (2017), amb els seus èxits, Could Have Been Me, Kiss This, Put Your Money On Me, Where Did She Go i el cover I Always Knew / Hotline Bling.

The Struts - I Always Knew/Hotline Bling (Unplugged Live At The Edge)

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=sA7LPE4isxM>

La màgia del Rock And Roll sempre té sorpreses i mai saps què pot passar en un concert, The Struts també son una banda que sovint reten homenatge a les seves influències i gustos musicals, i saben portar les versions al seu terreny. En aquesta ocasió se'ls va unir a l'escenari Tom Morello (Rage Against The Machine/Audioslave) per una èpica versió de 9 minuts del Dancing In The Dark de Bruce Springsteen.

The Struts - Dancing In The Dark (Live From The Basement East) ft. Tom Morello

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=ZoUA8Dp5WRk>

Segons el lloc web Setlist.fm, en els concerts de The Struts, els covers, Dancing In The Dark de Bruce Springsteen l'han interpretat 84 vegades. Dancing In The Street de Martha Reeves And

The Vandellas i que va ser una bomba amb la versió de David Bowie i Mick Jagger, en 39 ocasions. Rebel Rebel de David Bowie en 38 ocasions. Get It On (Bang A Gong) de T. Rex, en 21 ocasions. Don't Stop Me Now de Queen en 15 ocasions. Jumpin' Jack Flash dels Rolling Stones en 15 ocasions. Highway To Hell d' AC/DC en 8 ocasions. A més de molts d'altres, KISS, Mike Oldfield, Oasis, Prince...

The Struts - Dancing In The Street

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=0mZkE6RapFY>

The Struts - Rebel Rebel (David Bowie Cover)

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=PBcMysJeGN0>

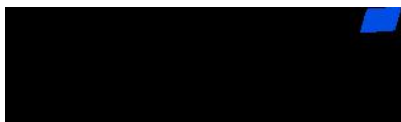
The Struts - Get It On (Bang A Gong) feat. Jade Thirlwall (T. Rex Cover)

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=XvonRygL6Xs>

Young & Dangerous (2018)

Costa una mica d'admetre, però va bé que hi hagi una bona banda més o menys roquera i productora de hits capaç de competir amb les estrelles del Pop, Hip Hop i Electrònica a les llistes d'èxit perquè el Rock mantingui un interès en el ?mainstream? musical i poder mantenir-se en l'inconscient col·lectiu. Ho han fet Bruce Springsteen, Guns N' Roses, Aerosmith i tants d'altres. The Struts han arribat per omplir aquest espai, amb un àlbum que els consagra, amb hits d'estadi i un líder, Luke Spiller, que combina l'extravagància de Freddie Mercury amb la capacitat vocal d' Steven Tyler, The Struts s'han guanyat el dret de ser estrelles mundials.

Després d'instal·lar-se a Los Angeles al 2015, passar tres anys d'exili autoimposat i aprenent en les extenses gires al costat dels pesos pesants del Rock, editaven el seu segon àlbum d'estudi, *Young & Dangerous* (2018) amb el que han aconseguit mantenir i plasmar aquell esperit ?retro? però sense caure en la imitació. Des del primer single que obre el disc, *Body Talks*, amb un riff enganxós molt a l'estil del *Lust For Life* del Iggy Pop, ja avisa del contingut de l'àlbum, guitarres potents, tornades enganxoses, molts cors, aroma de Glam Rock i actitud de bon rotllo. El segon single, *Primadonna Like Me*, és una oda al Glam Rock, una barreja tremenda entre la grandiloqüència de Freddie Mercury i Sweet i és dels destacats del disc, una de les sorpreses, és veure a Alice Cooper al videoclip, llençant els ganivets amb Luke Spiller (minut 1:28). El tercer single, *Bulletproof Baby* sona més ?popero?, *Somebody New* és la ?Power Ballad? que no pot faltar en cap disc dels grans i que brilla pel seu toc majestuós, a més de la fantàstica *In Love With A Camera* que recorda als millors *The Darkness*.

L'aparentment innecessari bonus track del disc, *Body Talks* amb la súper estrella del Pop, Kesha, reafirma el que deia abans, malgrat tenir aquesta bomba comercial a la seva disposició, decideixen col·locar-la com a bonus track i obrir el disc amb la seva versió, indiscutiblement més roquera. Amb aquest bonus track, el més fàcil és pensar que estan pervertint el Rock i venent-lo, més que col·laborant a mantenir-lo vigent. Però el que *The Struts* demostra, és que té les eines per fer un èxit de manual, i tot i així decideix apostar pel Rock.

The Struts - Body Talks

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=CLDsvDGHLVg>

The Struts - Primadonna Like Me

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=gzRN52CpX7k>

The Struts - Somebody New

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=ZWQ_ES92Y2c

Abans de sortir de gira de presentació del nou disc, *The Struts* eren els convidats per tancar la desfilada de moda amb els àngels de Victoria's Secret, els temes serien *Body Talks* i *In Love With A Camera*.

Strange Days (2020)

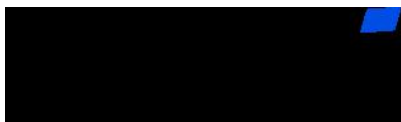

Tot va canviar molt de cop, a l'octubre, quan va sortir el disc, Luke Spiller estava "oficialment sense sostre", estava a casa dels seus pares al Regne Unit mentre als Estats Units es desencadenava l'infern. Els seus companys de banda estaven en una situació similar, també havien volat al Regne Unit en el període previ al llançament del nou àlbum i no podien tornar als Estats Units. El guitarrista Slack ho explicava, "Ens vam instal·lar a Los Angeles, i ara estem una mica en procés de desfer-nos-en, no sé, sobreviurem fins que tinguem una idea millor de on i quan tornarem a treballar o on viurem. Estem en aquesta fase".

Els dos primers àlbums de The Struts són el tipus d'obres del Glam Rock que fan pensar que la invasió britànica dels anys 60 i 70 realment mai va acabar. El seu tercer àlbum d'estudi, titulat acertadament Strange Days (2020), és una mica diferent dels seus clàssics d'alt voltatge. Tot i introduir noves idees al seu so Glam tradicional, des de la incorporació d'un piano fins a la col·laboració amb altres estrelles del Rock, l'àlbum està més inspirat en la pandèmia del Covid que en altra cosa, probablement sense el confinament, Strange Days no existiria. Això no vol dir que l'àlbum sigui trist ni tampoc un ?festival Covid? depriment com es podria deduir del seu títol. Escrit i gravat en deu dies, és segurament el disc de Rock jove que necessitava el 2020.

També és probablement el recull de cançons més ?Old School? de la banda fins ara, amb tocs dels Stones en el tema, Cool, la brillantor del Glam Rock amb I Hate How Much I Want You amb els Def Leppard Joe Elliott i Phil Collen, la calidesa de The Faces i The Black Crowes a Burn It Down tot en un sol tema. Brillen les influències de Sweet i Slade al tema All Dressed Up (With Nowhere To Go) amb una intro de Harley Davidson com al Girls, Girls, Girls de Mötley Crüe.

Si ja de per si eren clares les influències del Glam i el Rock de gent com Sweet, Slade, T. Rex,

David Bowie o Queen d'aquesta jove banda anglesa que fa del revival dels 70 una manera de viure, en aquest les han marcat molt més sense semblar una banda de covers nostàlgics de bona presència. En aquest tercer àlbum a més han tingut la col·laboració de convidats estrelles com Tom Morello de Rage Against The Machine, Joe Elliot i Phil Collen de Def Leppard, Robbie Williams o Albert Hammond Jr. de The Strokes.

El tema homònim que obre el disc, Strange Days és un cocktail de Robbie Williams i The Struts amb pinzellades de Queen. És estrany normalment col·locar una balada per obrir un disc però si ho ha fet Bruce Springsteen al Letter To You, pot ser que ara es converteixi en habitual. La revista Consequence Of Sound li va preguntar al cantant Luke Spiller, com va ser que The Struts col·laborés amb Robbie Williams. *?Estava fent Quarantine Ràdio (la retransmissió en directe de la banda) quan Robbie em va trucar del no-res i em va preguntar si podíem parlar. Vam acabar parlant per FaceTime unes dues hores, de la vida, la música, els ovnis i tot el que un es pugui imaginar. Li vaig preguntar si li agradaria col·laborar junts en algun moment, i mentre estàvem fent l'àlbum, amablement ens va convidar a casa seva i gravar-lo cantant en el seu porxo?.*

The Struts - Strange Days feat. Robbie Williams

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=j5e8C1nhe_s

The Struts també fa un homenatge a KISS amb la versió del tema Do You Love Me, però tot i que han aconseguit fer-la sonar a la seva manera i sigui un dels himnes més emblemàtics dels nord-americans, no millora l'original. Potser hauria estat millor una versió d'un tema menys popular de la discografia dels de Nova York.

L'àlbum Strange Days mostra una nova cara de The Struts. Mentre es mantenen fidels a les seves arrels del Glam Rock, van aprofitar la pandèmia per experimentar amb un gènere oblidat des de les bandes Glam Metal o Hair Metal dels 80. L'inconvenient més gran de l'àlbum no és cap de les seves cançons, és el fet que probablement aquestes cançons no arribaran a tot el seu potencial fins que no les puguin presentar en directe.

The Struts - I Hate How Much I Want You feat. Phil Collen, Joe Elliott (Def Leppard)

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=VAYs1m_O07Y

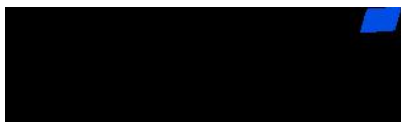
The Struts - Burn It Down

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=DOJ8u045E0U>

The Struts - All Dressed Up (With Nowhere To Go)

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=UJ1jxUaVMb4>

The Struts planteja una mena de tàctica de supervivència per al Rock que implica adaptar-se a uns certs patrons del Pop sense perdre la mística del Glam Rock. Res que MTV no hagués fet abans. Potser algun dia tindran de prendre una decisió entre aquests dos mons que fusionen, però això caurà pel seu propi pes (o no), el temps ho demostrarà, mentrestant, això és el que hi ha i els hi va bé. La música en directe tornarà i, l'onada de concerts que vindran ens hauria d'il·lusionar a tots. La veritat és que si que són dies estranys.

Pep Saña Vaig néixer el mateix any que els Rolling Stones a Vilada, i ara ja n'he viscut més a Berga. Vaig créixer escoltant els Déus del rock dels 70's (els peluts, com deia el meu pare) i aquell ?microbi? encara és a la meva sang. Sóc mestre industrial tèxtil, tot i que vaig canviar la Fàbrica per la ja desapareguda botiga de discs i pel·lícules Born 12.